

kan blive meget forfølgende efter, hvem der kommer til at stonne, og det er dog egentlig ikke givet, at Indenrigsministerens Støn i saa Henseende skulde være det eneste og absolutte, saa det maa være rigtigt, at Rigsdagen ogsaa faar noget at sige med Hensyn til dette. Jeg har liggende for mig et Andragende, som indkom i Fjor fra en Husmand paa Bornholm. Han var saa uheldig i Fjor at faa sin Ansøgning for sent frem. Det var ikke hans egen Skyld, men en gammel Byfoged, vi havde derovre, som var 80 Aar gammel, lod den heilige faa længe, at den kom for sent, og derved blev Manden udelukket fra at komme i Betragtning. Jeg haabede imidlertid, at han skulde være kommen paa Indfødsretslovsforslaget i Aar, men jeg ser nu, at han er udeladt, og det er jeg bleven meget forundret over, thi skulde jeg stonne i den Henseende, vilde mit Støn ikke falde sammen med den højtærede Ministers. Deraf slutter jeg, at noget lignende er Tilfældet med ikke saa faa andre. Derfor er jeg betænkelig ved, at Indenrigsministeren skal have saa stor Myndighed, at han kan henlægge saa mange Ansøgninger, som han vil, saaledes at Rigsdagen ikke kan komme til at udtale sit Støn over dem. Den Mand, jeg her har omtalt, er en Arbejdsmand, der hedder Svend Mortensen og er født 1822. Han har været paa Bornholm i 25 Aar, boet i den Kommune, hvori jeg bor, i 22 Aar og i den Tid stadig arbejdet i Statens Tjeneste, nemlig som Skovarbejder i Almindingen. Han har meget rosende Bidnesbrev fra Sognepræsten og Sogneraadet; begge anbefale ham til Indfødsrets Meddelelse. Han har to Sønner, den ene er 18 Aar, den anden 20; han ejer et lille Hus, som han senere har afhændet, men som han har Ret til at bebo, saa længe han og hans Hustru leve, og han har Lov til at benytte det dertil knyttede Stykke Jord paa halvanden Stæppe Land. Saaledes ere hans Omstændigheder, og han har faaet Afslag ved en Skrivelse, der siger, at efter de foreliggende Omstændigheder, og da Andrageren er indkommen her til Landet i en ældre Alder og ikke i øvrigt er knyttet her til Landet, har Indenrigsministeren ikke fundet Føje til at tage Andragendet til Følge. Dette Afslag forstaar jeg ikke. Jeg forstaar ikke, at en Mand „i øvrigt ikke er knyttet her til Landet“, naar han har været her i 25 Aar, har et Hus, som han har Ret til at bebo, saa længe han lever, og har to Børn her; i det hele taget finder jeg ikke, at nogen paa anden Maade kan være knyttet til et Land, med mindre man skal gaa tilbage til Loven af 1776 og

forlange, at vedkommende skal være i Besiddelse af en vis Kapital for at faa en saadan Afgang. Men dette gøres jo ikke gældende over for andre. Efter at have gennemset det Lovforslag, som her foreligger, vil det ved en Sammenligning let kunne godtgøres, at en hel Række af dem i økonomisk Henseende ikke i nogen Maade ere anderledes stillede end denne Mand, der her ansøger om at faa Indfødsret. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvise til nogle Nummere. Nr. 6 angaar en Mand, som er 61 Aar gammel, har været her i 25 Aar, er ligesom den anden Mand gift med en svensk Kvinde og har 2 Børn. Hans Forhold ere altsaa de selv samme som den tidligere nævntes — med Undtagelse af, at denne i en mere fremrykket Alder, 47 Aar gammel, kom ind her i Landet — medens Manden under Nr. 6 har været her 7 Aar før, men det er dog ikke nogen væsentlig Forstel. Der er under Nr. 16 anført en Mand, der er 63 Aar gammel, og som har været her i 22 Aar. Under Nr. 25 er der en Mand, der er 63 Aar; han har været her i 31 Aar. Nr. 28 er 71 Aar gammel, han har været her i 40 Aar. Saa er der Nr. 55, han er 72 Aar gammel og har været her i 36 Aar. Nr. 91 er 77 Aar gammel, og der er en Sadelmager, opført under Nr. 89, som er 82 Aar gammel. Man kan heraf se — jeg skal udtale mig saa kort som muligt — at en hel Del har samme Alder og til Dels er ældre end denne Ansøger. Derfor forundrer jeg mig over, at han har faaet Afslag paa sin Ansøgning, medens de andre have kunnet blive optagne. Med Hensyn til det økonomiske, hvorom der er udtalt, at det særlig skulde tages i Betragtning, kan jeg henvise til, hvad der er sagt af den ærede Ordfører i Landstinget i Aar, at der var 65, der vare over 61 Aar, og 41, der vare mellem 41 og 50 Aar, og han mente, at det var rimeligt, at den største Del af disse vilde have Udfigt til at faa den Understøttelse, som er hjemlet de indfødte ved Loven om Alderdomsforsørgelse. Han siger nemlig saaledes: „Gennemgaar man samtlige Andragender, viser det sig, at det aldeles overvejende Flertal af dem, som ansøge om Indfødsret, ere saaledes stillede i økonomisk Henseende, at det maa anses for sandsynligt, at de ville komme til at gøre Brug af den Afgang til Alderdomsunderstøttelse, som gives her i Landet.“ Naar det er et saa stort Antal, som i økonomisk Henseende ere stillede saaledes, at de kunne komme til at gøre Anvendelse af den Ret, som de indfødte have med Hensyn til Alder-